

יש לי קן מגבעולים

מילים: מרים ילן שטקליס

ש לי קן מגבעולים,
בו חמשת גוזלים.
אחד הלך.
אחד ברח,
אחד נבהל,
אחד נפל.
אחד קטן
נשאר בגן.

היה רעב,
מאוד עצב,
הלך ביקש,
ביקש-ביקש,
גישש-גישש,
מישש-מישש,
מצא!
עוגה!

גדולה, גדולה,
מתוקה, מתוקה.

הילד החרוץ (ילד ילד)

מילים: ישראל דושמן

לחן: חנינא קרצ'בסקי

הופיע בספר/חוברת "צלילי חנינא", הגמנסיה העברית "הרצליה", תל-אביב, 1927, עמוד מ"ח

המספר:

אם אצא אל הגנה -

יעמידוני בפנה.

הילד יושב ומכין שיעורים, והנה בא אליו
הפרפר, והוא אומר לו:

המספר:

והילד יוצא. והנה בא

עוד פר - חבצלת.

החבצלת:

ילד, ילד, קומה!

אל תכתב ואל תקרא מאומה!

המחברת הניחה,

גם את הדקדוק השליכה.

המספר:

והילד עונה: לא

והילד עונה לו

הילד:

אל נא תפריעני,

כי עסוק הנני:

אני מכין את שעורי,

שהטילו עלי מורי.

המספר:

הפרפר יוצא, והנה בא הילד.

הילד:

ילד, ילד, נוח!

הגנה אתנו בא לשונו!

עם כלנו יחד

יכול אתה לרקד בלי פחד.

המספר:

והילד עונה לו

הילד:

די לי, כבר גמרתי,

את ספרי סדרתי

עכשו אני יכול לרקד

עם כלם יפה מאד.

הילד:

אל נא, לו שמעני,

אל ורדי, אל תשיאני;

המספר:

כולם יוצאים לשדה לרקוד...

המחול (כולם ביחד):

מה טוב ומה נחמד

צאת במחול יד ביד!

לרקד ולהשתובב -

זאת גם אני אוהב.

אך עת לכל, חברי!

אך עת לכל, ידידי!

יש עת ללמד,

יש עת לרקד,

עת לכל חפץ ישנה.

נרקיס מלך הביצה

על-פי: "נרקיס מלך הביצה" מאת ליון קיפניס.

הצפרדעים הירקרקות מקפצות עצובות ומחפשות אולי
תמצאנה תרופות למלך החולה.
והנה בא לקראתן הרופא הזקן. ספרו הצפרדעים לרופא על
המלך החולה ומבקשות ממנו לבוא לבדוק את מלכם.

מספר: הרופא אומר להן:
רופא: מהרנה קחוני, ולמלך הביאוני.
מספר: הצפרדעים קוראות בשמחה:
צפרדעים: קנה - קנה, המציל בא.
מספר: הרופא בודק את המלך החולה ואומר:
רופא: אם יצמח פה בביצה פרח חן וריחני, מלכםם אותו יריח
ויבריא, נשבע אני!
צפרדעים (לורד): ורד חן, יפה הדור, קנה - קנה, בוא נא לביצה
לגור, שם שוכב מלכנו, ריחך חיש ירפאנו!
ורד: אני הוא מלך הפרחים, שושנים לי בין חוחים, לביצה לא
אלך, שושני לא אלכלך.
צפרדעים (למלכמיה): מלקולמיה, מלקולמיה, ריחנית
ויפהפיה, בואי נא אל ביצתנו, לרפא שם את מלכנו.
מלקולמיה: הן אני יפהפיה, בביצה אגור? אויה, לביצה לא
אלך, שמלתי לא אלכלך.
צפרדעים: קנה - קנה, אפסה תקווה, הנה פרחים רבים
סביב, הנה פה הכרכום! כרכום צחור, בשום, טהור, אתה כל
תקוותנו, בוא עבור אל ביצתנו!
כרכום: אני בשמש פה עומד, מן הגבעה לא ארד, אל הביצה,
הו לא אלך, פרחי לא אלכלך!
מספר: הצפרדעים מקפצות, ונתקלות בדרכן בנרקיס.
נרקיס: שלום צפרדעים ירקרקות, מדוע אתן כה עצובות?
צפרדעים: מלכנו חלה מאוד, אם יגור פה בביצה פרח חן
ריחני, אותו המלך אם יריח, מיד יבריא! אך אין כל פרח חן
המסכים לעשות כן!
נרקיס: אני אלך אל הביצה ושם אפיצה ריח, יריח מלכםם

ריחי ויבריא.
מספר: הנרקיס ניצב על יד מיטת המלך, המלך מריח, פוקח
עיניו, ויושב.
מלך: מי הוא, מי הוא מצילי? מהרו הגידו לי!
צפרדעים: קנה - קנה, הנרקיס, הנרקיס!
מלך: חן חן נרקיס כי הצילתני, חן חן נרקיס כי רפאתני,
הא לך כתרי חבשהו, הא גם שרביטי - קחהו.
מספר: ומאז שמחה דיצה, נרקיס הוא מלך הביצה!
(הצפרדעים יוצאות במחול מסביב לנרקיס)

COME, CHILD... ילד, ילד...

MUSIC: CH. KARCHEVSKI

WORDS: J. DUSHMAN

MODERATO

ye - led ye - led bo - a la - ma ko te - shev po de - li no - a en a - nu yo - de - a la - ma se ko fit - ya - ge - a

al na ta - fri - e - nu ki a - suk nu - me - nu a - ni me - chin et shi - u - rai she - hi - ti - lu a - lai mo - rai

הנריקיס:

ילד, ילד, הרי!
שור: הנה הגיע כבר הערב
צד את כל ספרייך,
ושים אותם בילקוחיך!

הילד:

כילי, כבר גמרתי,
את ספרי סדנתי,
עכשיו אני יכל לקוד,
עם כלם יפה מאוד.

החבצלות:

ילד, ילד, קומה!
אל תכתב ואל תקרא מאומה!
המחברות הפיחה,
גם את הזקוק השליכה!

הילד:

אל נא, תבצלת,
אל תהגי אולי,
אם לא אדע מה זה "מפיק"
אמכל הן "לא" מספיק.

הורד:

ילד, ילד, נוח!
הגנה אפנו בא לשוח!
עם כלנו יחד
נכל אותה לרקוד בלי פחד.

הילד:

אל נא, לי שמעני,
אל נודי, אל תשיאני,
אם אצא אל הגנה -
נעמידוני בפנה.

הפרפר:

ילד, ילד, בואה!
למה פה תשכב פה בלי נוע?
אז אני יודע
למה זה כה נהנה?

הילד:

אל נא תפריעני,
פי עסוק הנני,
אני מכין את שעורי,
שהפילו עלי מוכרי.

מה טוב ומה נחמד	אך עת לכל חברי
צאת במחול יד ביד	אך עת לכל ידידי
לרקוד ולסתובב	יש עת ללמוד
זאת גם אני אודה	עת לכל חפץ ישנה.

מגילת אסתר בצלליות

חרוזים: ראובן סיוון

תמונה א'

המסך הצידה פנה נא
הסתכלו נא הנה
לפניכם מגילת אסתר
לא פחות ולא יותר.

בשנת מלוכתו השלוש
ערך לו אחשורוש
משתה גדול ורב
לכל עבדיו, שריו.

בכדים ובקערות
הגישו יין ופירות
הכל שתו, שמחו ושרו
והריעו ואמרו

האח מה טוב חלקנו !
הידד ! הידד ! יחי מלכנו !

וכטוב לב המלך ביין
נזכר פתאום שעדיין
את אשתו לא הראה.

אז עמד וקרא :
ממוכן, כלל לא הרגשתי
שאיננה כאן מי ? ושתי
רוץ מהר והביאנה
ולכל שושן אראנה.

הסתלק ממוכן רק לרגע
חזר וקרא : הו פגע !
ושתי כלל לא מתחשבת
ולבוא היא מסרבת.

מסרבת? מה פירוש!
אין עצה אלא גרוש
שתלך לה הסוררת
חיש הביאו לי אחרת.

תמונה ב'

אז יצאו עבדי המלך
אל כל עיר ואל כל פלך
לחפש אישה אחרת
במקום ושתי המפוטרת
ובקשו יומם וליל
עד שמצאו את אסתר בת אביחיל.
ואמרו: את נהדרת
למלכנו תהיי גברת.

ודודה הוא מרדכי
לה אמר: לכי, כדאי
מי יודע עוד, אולי
תביאי ישועה לעם ה'.

תמונה ג'

ואז בשער המלך התלחשו חרש
שני סריסיו בגתן ותרש
נשלח יד במלך אחשורוש
נשים בכוסו לענה ורוש.

ומרדכי שבעים לשון יודע
הוא עומד, הכל שומע.
מהר חיש אל אסתר
ואמר לה: יש להזהר
אל המלך גשי-נא
הענין ספרי-נא.

שמעה אסתר בקול הדוד
ספרה למלך את הסוד.
מצא המלך שהעובדות נכונות
ויכתב הדבר בספר הזכרונות.

תמונה ד'

ובינתיים אותו זמן
גדל אחשורוש את המן
וינשאהו מעל כל השרים
וישתחוו לו מכל העברים
ורק אחד מתעקש
הולך זקוף אינו חושש
היחידי בשושן הבירה
שלא ישתחוה ולא יכרע
תדעו מיהו בודאי
הצדיק הוא - מרדכי.

תמונה ה'

התקצף המן וילך
ישר לתוך ארמון המלך
וספר לו הרבה דברים
שכלם הם רק שקרים
בלי בושא כזבים הגיד
והפציר בו להשמיד
את כל עם מרדכי
יהודי פרס ומדי.

והמלך הטפש השולט
הוא הסכים לו בהחלט
בטבעת לו חתם
להרוג את כל העם.

תמונה ו'

שמע מרדכי את הגזרה
ויזעק זעקה גדולה ומרה
ויצו את כל היהודים
לבכות לספוד ולקרוע בגדים

ואל אסתר לבוש שק קרא
ואמר לה: הה נורא
המן והמלך עומדים
להשמיד את כל היהודים
לכי אל המלך מהרה
להעביר את רוע הגזרה

תמונה ז'

בלילה ההוא על מטתו

המלך אחשורוש נדדה שנתו
התהפך מכאן לשם
ולא ישן ולא נרדם
אז בקש מעבדיו
את ספר הזכרונות להביא אליו
ועל מרדכי קראו לפניו
איך הציל היהודי את חייו.
החליט המלך להשיב לו טובה
וישאל: מי בחצר? והמן בא.

אמר לו המלך: אמור המן
במה נגמול לאיש נאמן?
השיב המן בלי היסוס
נרכיב אותו מיד על סוס,
ואחד מעבדי המלך או שרו
יקרא: ככה יעשה לאיש
אשר המלך חפץ ביקרו.
אמר המלך: מהר ידידי
ועשה כן למרדכי היהודי,
מהר מהר בלי סרוב
הזדרז בלי עכוב.

תמונה ח'

לקח המן את הסוס ולבוש ארגמן
הרכיב את מרדכי ברחובות שושן
וקרא לפניו בקול בגרון:
ככה ייעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו!

ואסתר בינתיים לארמון המלך ניגשה
ולראות את המלך ביקשה
עמדה מרחוק בפתח הארמון
וחכתה לשעת רצון.

עד חצי המלכות לך אתן אם רצית
והושיט לה המלך את השרביט
אמרה אסתר מלכי ואדוני
בוא עם המן למשתה בארמוני.

תמונה ט'

אותו ערב במשתה אסתר
היה המן עלוב חוור
והמלך במצב-רוח מרומם וטוב
אמר: מה בקשתך אסתר, אתן ולא אחשוב,

אמרה אסתר: בקשתי קצרה
לענוש את המן הזה הרע
אשר רצה להשמידנו
אותי, את מרדכי, ואת כל עמנו.
ואם יתלה המן על העץ
יבוא לצרותינו הקץ
נשיר ונשמח כוס יין נרים
ויהיה לנו חג חדש: פורים

תמונה י'

המלך שמח ואמר הידד
בקשתך לעשה מיד
המן ועשרת בניו
יתלו - מתי? עכשיו

הפסקה

עם הבגדים ועם הכובע
על עצים לפי הגובה
מן הבכור ועד הצעיר
כולם יתלו במרכז העיר

תמונה י"א

מאז (שמחה וששון ורקודים)
בחג הפורים כל היהודים
שותים ואוכלים אזני המנים
שולחים מנות לאביונים
לזכר הנס בפרס ומדי
בימי אסתר ודודה מרדכי.

מגילת רות

פרק א

וְהָיָה, בַּיָּמִים שֶׁפֶט הַשְּׁפֹטִים, וַיְהִי רָעַב, בְּאֶרֶץ; וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית
לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב--הוּא וְאִשְׁתּוֹ, וּשְׁנֵי בָנָיו. ב וְשֵׁם
הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו מַחְלֹן וְכִלְיוֹן,
אֶפְרַתִּים--מִבֵּית לֶחֶם, יְהוּדָה; וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי-מוֹאָב, וַיְהִיו-שָׁם. ג
וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ, אִישׁ נָעֲמִי; וַתִּשָּׂאֵר הִיא, וּשְׁנֵי בָנֶיהָ. ד וַיִּשְׂאוּ
לָהֶם, נָשִׁים מֵאֲבוֹת--שָׁם הָאֶחָת עֶרְפָּה, וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רֹת;
וַיָּשֻׁבוּ שָׁם, כְּעֶשֶׂר שָׁנִים. ה וַיָּמָתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם, מַחְלֹן וְכִלְיוֹן;
וַתִּשָּׂאֵר, הָאִשָּׁה, מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ, וּמֵאִשָּׁה. ו וַתָּקָם הִיא וְכִלְתִּיהָ,
וַתָּשֻׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב: כִּי שָׁמְעָה, בְּשָׂדֵה מוֹאָב--כִּי-פָקֵד יְהוָה
אֶת-עַמּוֹ, לָתֵת לָהֶם לֶחֶם. ז וַתֵּצֵא, מִן-הַמִּקְוֹם אֲשֶׁר-הָיְתָה--
שָׁמָּה, וַשְׁתִּי כְּלוּתֶיהָ, עִמָּה; וַתֵּלַכְנָה בְּדֶרֶךְ, לָשׁוּב אֶל-אֶרֶץ
יְהוּדָה. ח

נָעֲמִי, לִשְׁתִּי כְּלִיתֶיהָ, לִכְנָה שִׁבְנָה, אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה; יַעֲשָׂה
(יַעֲשֵׂ) יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד, כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם-הַמֵּתִים וְעִמָּדִי. ט
יְתֵן יְהוָה, לָכֶם,

וּמִצָּאן מְנוּחָה, אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה; וַתִּשָּׂק לָהֶן, וַתִּשְׁאֲנָה קוֹלָן
וַתִּבְכְּיָנָה. י וַתֹּאמְרֶנָּה-לָּהּ: כִּי-אַתְּ נָשׁוּב, לְעַמֶּךָ. יא וַתֹּאמֶר
נָעֲמִי שִׁבְנָה בְּנָתִי, לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי: הַעוֹד-לִי בָנִים בְּמַעִי, וְהִיוּ
לָכֶם לְאָנָשִׁים. יב שִׁבְנָה בְּנָתִי לָכֵן, כִּי זָקַנְתִּי מִהֵיוֹת לְאִישׁ: כִּי
אִמָּרְתִּי, יֵשׁ-לִי תְקוּהָ--גַם-הִיטִי הַלֵּילָה לְאִישׁ, וְגַם יְלַדְתִּי בָנִים.
יג הֲלֹכֶן תִּשְׁבְּרֶנָּה, עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ, הֲלֹכֶן תַּעֲגֹנָה, לְבִלְתִּי הָיִית
לְאִישׁ; אֵל בְּנָתִי, כִּי-מֵר-לִי מָאֵד מִכֶּם--כִּי-יֵצֵאָה בִּי, יְד-יְהוָה.
יד וַתִּשְׁנָה קוֹלָן, וַתִּבְכְּיָנָה עוֹד; וַתִּשָּׂק עֶרְפָּה לַחֲמוּתָהּ, וְרוֹת
דָּבְקָה בָּהּ.

טו וַתֹּאמֶר, הִנֵּה שָׁבָה יְבִמְתְּךָ, אֶל-עַמָּה, וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ; שׁוּבִי,
אֲחֵרִי יְבִמְתְּךָ. טז וַתֹּאמֶר רֹת אֶל-תַּפְּגֹעִי-בִּי, לְעֶזְרֶךָ לָשׁוּב
מֵאֲחֵרֶיךָ: כִּי אֶל-אֲשֶׁר תֵּלְכִי אֵלַי, וּבְאֲשֶׁר תֵּלִינִי אֵלָיו--עִמָּךְ
עִמִּי, וְאֵלֶיךָ אֵלֶי. יז בְּאֲשֶׁר תָּמוּתִי אָמוּת, וְשֵׁם אֶקְבֹּר; כֹּה
יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי, וְכֹה יוֹסִיף--כִּי הָמוּת, יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ. יח
וַתֵּרָא, כִּי-מֵתֵאֱמָצֵת הִיא לָלֶכֶת אִתָּהּ; וַתַּחְדֵּל, לְדַבֵּר אֵלֶיהָ.
יט וַתֵּלַכְנָה שְׁתֵּיהֶם, עַד-בּוֹאָנָה בֵּית לֶחֶם; וַיְהִי, כְּבּוֹאָנָה בֵּית
לֶחֶם, וַתִּהְיֶה כָּל-הָעִיר עָלֶיהֶן, וַתֹּאמְרֶנָּה הַזֹּאת נָעֲמִי: כ וַתֹּאמֶר
אֲלֵיהֶן, אֶל-תִּקְרְאֶנָּה לִי נָעֲמִי: קָרָאן לִי מָרָא, כִּי-הִמָּר שְׂדֵי-

לִי-מָאֵד. כא אֲנִי מְלֹאָה הַלֵּכְתִּי, וְרִיקִם הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה; לָמָּה

תִּקְרְאֶנָּה לִי, נָעֲמִי, וַיְהוָה עִנָּה. כב וְשְׂדֵי הָרַע לִי. כג
וַתָּשֻׁב נָעֲמִי, וְרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה כָּלְתָה עִמָּה, הַשָּׂבָה, מִשְׂדֵי מוֹאָב;
וְהִמָּה, בָּאוּ בֵּית לֶחֶם, בְּתַחֲלִית, קִצִּיר שְׁעָרִים.

פרק ב

א וּלְנָעֲמִי מוֹדַע לְאִשָּׁה, אִישׁ גָּבוֹר חֵיל--מִמִּשְׁפַּחַת, אֱלִימֶלֶךְ:
וּשְׁמוֹ, בִּעַז. ב וַתֹּאמֶר רֹת הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל-נָעֲמִי, אֵלְכָה-נָּא
הַשָּׂדֶה וְאַלְקֹטָה בְּשִׁבְלִים--אַחֵר הַקּוֹצְרִים, אֲשֶׁר אֲמָצָא-חֵן
בְּעֵינָיו; וַתֹּאמֶר לָהּ, לְכִי בָתִּי. ג וַתֵּלֶךְ וַתָּבֹא וַתִּלְקֹט בְּשָׂדֶה,
אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים; וַיִּקֶּר מִקֶּרֶה--חֲלֻקַּת הַשָּׂדֶה לְבִעַז, אֲשֶׁר
מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ. ד וְהִנֵּה-בִעַז, בָּא מִבֵּית לֶחֶם, וַיֹּאמֶר
לְקוֹצְרִים, יְהוָה עִמָּכֶם; וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יְבָרְכֶךָ יְהוָה. ה וַיֹּאמֶר בִּעַז
לְנָעֲמִי, הִנָּצֵב עַל-הַקּוֹצְרִים: לְמִי, הַנֶּעֱרָה הַזֹּאת. ו וַיַּעַן, הַנָּעֵר
הִנָּצֵב עַל-הַקּוֹצְרִים--וַיֹּאמֶר: נִעְרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא, הַשָּׂבָה עִם-
נָעֲמִי מִשְׂדֵי מוֹאָב. ז וַתֹּאמֶר, אֲלֵקְטָה-נָּא וְאֶסְפֹּתִי בְּעֵמְרִים,
אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים; וַתָּבֹא וַתַּעֲמֹד, מֵאֵז הַבֶּקֶר עַד-עֵת--זָה
שְׁבֵתָה הַבֵּית, מַעֵט. ח וַיֹּאמֶר בִּעַז אֶל-רֹת-הָלֹא שָׁמַעְתְּ
בָתִּי, אֶל-תֵּלְכִי לְלִקֹּט בְּשָׂדֶה אַחֵר, וְגַם לֹא תַעֲבוּרִי, מִזֶּה; וְכֹה
תִּדְבְּקִין, עִם-נִעְרָתִי. ט עֵינֶיךָ בְּשָׂדֶה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן, וְהִלַּכְתְּ
אַחֲרֵיהֶן--הָלֹא צִוִּיתִי אֶת-הַנָּעֲרִים, לְבִלְתִּי נָגַעַךְ; וְצִמְתְּ, וְהִלַּכְתְּ
אֶל-הַכִּלְיִם, וְשָׁתִית, מֵאֲשֶׁר יִשְׁאֲבוּן הַנָּעֲרִים. י וַתִּפֹּל, עַל-
פָּנֶיהָ, וַתִּשְׁתַּחוּ, אֶרֶצָה; וַתֹּאמֶר אֵלָיו, מִדּוּעַ מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ
לְהִכְרִינִי--וְאָנֹכִי, נִכְרִיָּה. יא וַיַּעַן בִּעַז, וַיֹּאמֶר לָהּ--הֲגֵד הֲגֵד
לִי כָל אֲשֶׁר-עָשִׂית אֶת-חֲמוּתְךָ, אַחֲרֵי מוֹת אִישְׁךָ; וַתַּעֲזְבִי
אֲבִיר וְאִמֶּךָ, וְאֶרֶץ מוֹלָדְתְּךָ, וַתֵּלְכִי, אֶל-עַם אֲשֶׁר לֹא-יָדַעְתְּ
תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם. יב יִשְׁלַם יְהוָה, פְּעֻלָּךְ; וַיְהִי מִשְׁכָּרְתְּךָ שְׁלֹמָה,
מִעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר-בָּאת, לַחֲסוֹת תַּחַת-כְּנָפָיו. יג
וַתֹּאמֶר אֲמָצָא-חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי, כִּי נִחַמְתָּנִי, וְכִי דִבַּרְתָּ, עַל-לֵב
שִׁפְחָתְךָ; וְאָנֹכִי לֹא אֶהְיָה, כְּאֶחָת שִׁפְחֹתֶיךָ. יד וַיֹּאמֶר לָהּ בִּעַז
לְעֵת הָאֵכָל, גִּשְׂי הַלֵּם וְאֶכְלֶת מִן-הַלֶּחֶם, וְסִבֵּלְתִּי פֶתֶךָ, בַּחֲמִץ;
וַתִּשָּׁב, מִצֵּד הַקּוֹצְרִים, וַיִּצְבֹּט-לָהּ קִלִּי, וַתֹּאכֵל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר.
טו וַתָּקָם, לְלִקֹּט; וַיִּצְוּ בִּעַז אֶת-נָעֲרָיו לֵאמֹר, גַּם בֵּין הָעֵמְרִים
תִּלְקֹט--וְלֹא תִכְלִימוּהָ. טז וְגַם שָׁל-תִּשְׁלֹו לָהּ, מִן-הַצִּבְתִּים;

פרק ד'

א ובעז עלה השער, וישב שם, והנה הגאל עבר אשר דבר-
בעז, ויאמר סוֹרָה שְׁבָה-פֹה פְּלִי אִלְמִנִי; וַיֵּשֶׁב. ב
ויקח עשרה אנשים, מזקני העיר--וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פֹה; וַיֵּשְׁבוּ ג
וַיֹּאמֶר, לגאל, חֲלֹקֶת הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ לְאַלְמִלְךָ: מְכָרָה
נַעֲמִי, הַשָּׂבָה מִשָּׂדֶה מוֹאָב. ד וְאֲנִי אֲמַרְתִּי אֲגַלָּה אֲזַנְךָ לְאֹמֶר,
קָנָה נָגֵד הַיִּשְׂבִּים וְנָגֵד זִקְנֵי עַמִּי--אִם-תִּגָּאֵל גָּאֵל, וְאִם-לֹא
יִגָּאֵל הַגִּידָה לִּי וְאִדְעָה כִּי אֵין זֹלַתְךָ לְגָאוֹל וְאֲנִי אֲחֲרִיךָ;
וַיֹּאמֶר, אֲנִי אֲגָאֵל. ה וַיֹּאמֶר בְּעֵז, וַיּוֹם-קְנוֹתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד
נַעֲמִי; וַיֵּמָצֵא רוּת הַמוֹאֲבִיָּה אִשְׁת-הַמֵּת, קְנִיָּה--לְהִקִּים שָׁם-
הַמֵּת, עַל-נַחֲלָתוֹ. ו וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל, לֹא אוּכַל לְגָאוֹל-לִי -- פֶּן-
אֲשַׁחֲת, אֶת-נַחֲלָתִי; גָּאֵל-לָךְ אֶתָּה אֶת-גָּאֲלִיתִי, כִּי לֹא-אוּכַל
לְגָאֵל. ז וְזֹאת לְפָנַימ בִּישְׂרָאֵל עַל-הַגָּאֵלָה וְעַל-הַתְּמוּרָה,
לְקִים כָּל-דָּבָר, שְׁלֹף אִישׁ נַעֲלוֹ, וְנָתַן לְרַעְהוּ; וְזֹאת הַתְּעוּדָה,
בִּישְׂרָאֵל. ח וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבְעֵז, קָנָה-לָךְ; וַיִּשְׁלַף, נַעֲלוֹ. ט
וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְזִקְנִים וְכָל-הָעָם, עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם, כִּי קְנִיתִי
אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לְאַלְמִלְךָ, וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לְכָלִּין וּמַחֲלוֹן--מִיַּד,
נַעֲמִי. י וְגַם אֶת-רוּת הַמֹּאֲבִיָּה אִשְׁת מַחֲלוֹן קְנִיתִי לִי לְאִשָּׁה,
לְהִקִּים שָׁם-הַמֵּת עַל-נַחֲלָתוֹ, וְלֹא-יִכָּרֵת שָׁם-הַמֵּת מִעַם אֲחִיו,
וּמִשְׁעַר מִקוֹמוֹ: עֲדִים אַתֶּם, הַיּוֹם. יא וַיֹּאמְרוּ כָל-הָעָם אֲשֶׁר-
בַּשָּׂעַר, וְהַזִּקְנִים--עֲדִים; וַיִּתְּן יְהוָה אֶת-הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל-בֵּיתְךָ,
כְּרַחֵל וְכַלְאָה אֲשֶׁר בְּנִדְ שְׁתֵּיהֶם אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל, וַעֲשֵׂה-חֵיל
בְּאַפְרָתָה, וְקָרָא שֵׁם בְּבֵית לְחֵם. יב וַיְהִי בֵּיתְךָ כְּבֵית פֶּרֶץ,
אֲשֶׁר-יָלְדָה תִּמְנָה לַיהוָה--מִן-הַזֶּרַע, אֲשֶׁר יִתְּן יְהוָה לָךְ, מִן-
הַנְּעֻרָה, הַזֹּאת. יג וַיִּקַּח בְּעֵז אֶת-רוּת וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַיָּבֹא
אֵלֶיהָ; וַיִּתְּן יְהוָה לָהּ הַרְיוֹן, וַתֵּלֶד בֶּן.

וּתְקַרָא שְׁמוֹ עוֹבֵד, הוּא אָבִי-יִשִׁי אָבִי דָּוִד.

וַעֲזַבְתֶּם וּלְקִטָּה, וְלֹא תִגְעְרוּ-בָּהּ. יז וַתִּלְקֹט בַּשָּׂדֶה, עַד-הָעֶרֶב;
וַתַּחֲבֹט אֶת אֲשֶׁר-לְקִטָּה, וַיְהִי כְּאִפְּהָ שְׁעָרִים. יח וַתֵּשֶׂא
וַתְּבֹא הָעִיר, וַתִּרְא חֲמוּתָה אֶת אֲשֶׁר-לְקִטָּה; וַתּוֹצֵא, וַתִּתֵּן-לָהּ,
אֶת אֲשֶׁר-הוֹתֶרָה, מִשְׁבְּעָה. יט
חֲמוּתָה אִפְּהָ לְקִטָּת הַיּוֹם, וְאִנָּה עֲשִׂית--יְהִי מִכִּירְךָ, בְּרוּךְ;
וַתִּגַּד לְחֲמוּתָהּ, אֶת אֲשֶׁר-עָשְׂתָה עִמּוֹ, וַתֹּאמֶר שָׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם, בְּעֵז. כ וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְכָלִּיתָהּ, בְּרוּךְ הוּא
לַיהוָה, אֲשֶׁר לֹא-עֲזַב חֲסִדוֹ, אֶת-הַחַיִּים וְאֶת-הַמֵּתִים; וַתֹּאמֶר
לָהּ נַעֲמִי, קְרֹוב לָנוּ הָאִישׁ--מִגָּאֲלֵנוּ, הוּא. — כג וַתִּדְּבַק
בְּנַעֲרוֹת בְּעֵז, לְלִקֹּט--עַד-כָּלוֹת קְצִיר-הַשְּׁעָרִים, וּקְצִיר הַחֲטִיִּם;
וַתֵּשֶׁב, אֶת-חֲמוּתָהּ.

פרק ג'

א וַתֹּאמֶר לָהּ, נַעֲמִי חֲמוּתָה: בְּתִי, הֲלֹא אֲבָקֶשׁ-לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר
יֵיטֵב-לָךְ. ב וַעֲתָה, הֲלֹא בְעֵז מִדְּעַתְנוּ, אֲשֶׁר-הָיִיתָ, אֶת-
נַעֲרוֹתֶיךָ; הִנֵּה-הוּא, זָרָה אֶת-גֶּרְוֹן הַשְּׁעָרִים--הַלִּילָה. ג וְרַחֲמָת
וְסִכָּת, וְשִׁמְת שְׁמִלְתִּיךָ עָלֶיךָ--וַיְכַדֶּת הַגֶּרְוֹן; אֶל-תַּנְדְּעִי לְאִישׁ,
עַד כָּלִיתָ לְאָכֹל וּלְשָׁתוֹת. ד וַיְהִי בִשְׁכָבוֹ, וַיִּדְעַת אֶת-הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר-יִשְׁכַּב-שָׁם, וּבָאָה וּגְלִית מִרְגְּלִיתִי, וְשָׁכַבְתָּ; וְהוּא יִגִּיד
לָךְ, אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין. ה וַתֹּאמֶר, אֵלֶיהָ: כָּל אֲשֶׁר-תֹּאמְרִי,
אֲעֲשֶׂה. ו וַתֵּרֶד, הַגֶּרְוֹן;

וַתַּעַשׂ, כָּכָל אֲשֶׁר-צִוְתָהּ חֲמוּתָה. ז וַיֵּאכֹל בְּעֵז
וַיֵּשֶׁת, וַיֵּיטֵב לָבוֹ, וַיָּבֹא, לְשָׁכַב בְּקֻצָּה הָעֶרְמָה; וַתְּבֹא בָלֹט, וַתִּגַּל
מִרְגְּלִיתִי וַתִּשְׁכַּב. ח וַיְהִי בַחֲצִי הַלַּיְלָה, וַיִּחְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת;
וְהִנֵּה אִשָּׁה, שָׁכַבַת מִרְגְּלִיתִי. ט וַיֹּאמֶר, מִי-אַתָּה; וַתֹּאמֶר, אֲנִי
רוּת אֲמַתְךָ, וּפְרִשְׁתָּ כְּנוֹפֵךְ עַל-אַמְתְּךָ, כִּי גָאֵל אַתָּה. י וַיֹּאמֶר,
בְּרוּכָה אַתְּ לַיהוָה בְּתִי--הִיטַבְתָּ חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן, מִן-הָרִאשׁוֹן:
לְבַלְתִּי-לָכֶת, אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים--אִם-דָּל, וְאִם-עָשִׁיר. יא וַעֲתָה,
בְּתִי אֶל-תִּירָאִי, כָּל אֲשֶׁר-תֹּאמְרִי, אֲעֲשֶׂה-לָךְ: כִּי יוֹדַע כָּל-
שְׁעַר עַמִּי, כִּי אִשְׁת חֵיל אַתְּ. יב וַעֲתָה כִּי אֲמַנֶּם, כִּי אִם גָּאֵל
אֲנִי; וְגַם יֵשׁ גָּאֵל, קְרֹוב מִמֶּנִּי. יג לִינִי הַלַּיְלָה, וְהִנֵּה בִּבְקָר
אִם-יִגָּאֵלְךָ טוֹב יִגָּאֵל, וְאִם-לֹא יִחְפֹּץ לְגָאֵלְךָ וּגְאֻלְתִּיךָ אֲנִי,
חִי-וְהוּא; שָׁכְבִי, עַד-הַבֹּקֶר. יד וַתִּשְׁכַּב מִרְגְּלוֹתָהּ, עַד-הַבֹּקֶר,
וַתִּקֶּם, בְּסֶרֶם יִכִּיר אִישׁ אֶת-רַעְיוֹהָ; וַיֹּאמֶר, אֶל-יוֹדַע, כִּי-בָאָה
הָאִשָּׁה, הַגֶּרְוֹן. טו וַיֹּאמֶר, הִבִּי הַמִּטְפַּחַת אֲשֶׁר-עָלֶיךָ וְאַחֲזִי-
בָּהּ--וַתֹּאחֲז בָּהּ; וַיִּמָּד שֵׁשׁ-שְׁעָרִים וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ, וַיָּבֹא הָעִיר.
טז וַתְּבֹא, אֶל-חֲמוּתָהּ, וַתֹּאמֶר, מִי-אַתָּה בְּתִי; וַתִּגַּד-לָהּ--אֶת
כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה-לָּהּ, הָאִישׁ. יז וַתֹּאמֶר, שֵׁשׁ-הַשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה
נָתַן לִי: כִּי אָמַר -- (אֵלֶי), אֶל-תְּבֹאִי רִיקָם אֶל-חֲמוּתְךָ. יח
וַתֹּאמֶר, שְׁבִי בְּתִי, עַד אֲשֶׁר תִּדְּעִין, אֵיךְ יִפְלֵ דָבָר: כִּי לֹא יִשְׁקֹט
הָאִישׁ, כִּי-אִם-כָּלֵה הַדָּבָר הַיּוֹם.